

Πῆραν λίγο θάρρος κι' οἱ ἄλλοι. "Αρχισαν λοιπόν, με πολλή προφύλαξι, με κάποιο χτυποκάρδι πάντα, ἀκροπατώντας στὰ νύχια, νὰ 'μπαίνουν στὴν ἐκκλησιά, ἑτοιμοὶ ὅμως, στὸν παραμικρὸ κρότο, νὰ τὸ σκάσουν στὰ πόδια. "Αμα εἶδαν τὰ κόλλυθα φαγωμένα καὶ τῆς τσότρες ἀδειασμένες, τοὺς ἤλθε ἡ καρδιά στὸ τόπο τῆς. "Επίστεψαν ἀληθινὰ πῶς ὁ γέρω-Κωσταντῆς σηκώθη καὶ κολάτσισε ἀπ' τὰ ἴδια τὰ κόλλυθά του. Καὶ ἅμα ὁ βρυκόλακας φήγ' ἀπ' τὰ κόλλυθά του, ἐτελείωσε! Δὲν ξανασηκώνεται πλιά! Αὐτὸ δὲ τὸ ξέρουν καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. "Επιασαν ἀμέσως καὶ σήμαναν δυνατὰ τὴ καμπάνα. Σὲ 'λίγη ὥρα μαζεύτηκαν κι' ἄλλοι πολλοί. Μαζὶ κι' ὁ παπᾶς, μισοτρομαγμένος ἀκόμα ὁ φουκαρᾶς. Σήκωσαν γρήγορα τὸ λείψανο, τὸ κατέβασαν στὸν ἀνοιχτὸ λάκκο, ἐκεῖ κοντά, καὶ τὸ σκέπασαν με τὸ σκέπασμα τῆς κάσσας.

'Αλλὰ τὰ χέρια τοῦ γέρω-Κωσταντῆ, τεντωμένα, ἀπόμειναν ἔξω ἀπὸ τὸ σκέπασμα. Κ' ἔτσι, ὅπως ἦταν ἀνοιχτὰ καὶ τὰ πέντε δάχτυλά του, λὲς καὶ ἀποχαιρέτιζε, με τέτοιο τρόπο, ὡς καθὼς τοὺς ἔπρεπε — τοὺς συγχωριανούς του, πέρα - πέρα ὅλους!

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΙΣΣΟΣ

Σ' ἓνα πλούσιο περιβολί
ὅπου τὸ θαυμάζουν ὅλοι,
τί δὲν εἶνε φυτεμένο,
ἀκριβό, ξενοφερμένο!...

Εἰς τὸν τοῖχο μοναχὰ
— με τί περιφρόνια! —
ἀπ' τὰ χρόνια τὰ φτωχὰ,
ἀπ' τὰ περασμένα χρόνια,
ἔμεινε κισσὸς τοῦ τόπου

'μπαίγνιο εὐγενοῦς ἀνθρώπου. τὸν κισσὸ τὸν "Ελληνα!

"Ἦρθε βαρυχειμωνιά,
παγωνιὰ μεγάλη,
καὶ τὸν κῆπο μ' ἀπονιά
κάνει σὲ μεγάλο χάλι...

"Ἐνα μόνο ζωντανό,
καταπράσινο, τρανό,
θαῦρης μέσα στὰ καυμένα
τὰ κιτρινομαυρισμένα
φραγκοσέλινα:

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ